

Ο ηγετικός ρόλος της Τουρκίας στη διαμόρφωση του διεθνούς οργανισμού ανοικτής και εξ αποστάσεως εκπαίδευσης

UDEEEWANA

<http://www.udeeewana.org>

Dr. Ugur Demiray
Anadolu University
udemiray@anadolu.edu.tr

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κάθε αλληλεπίδραση είναι αμφίδρομη. Η πολιτισμική αλληλεπίδραση είναι επίσης αμφίδρομη. Η χρήση των νέων τεχνολογιών λοιπόν στην εκπαίδευση εξ αποστάσεως καθιστά εφικτή και εύκολη τη διεθνή συνεργασία, γεγονός που αποτελεί ένα από τα θετικά στοιχεία της παγκοσμιοποίησης. Η σύγχρονη εξ αποστάσεως εκπαίδευση λέγεται ότι ξεκίνησε το 1963 (Perraton, 2007). Εκείνη τη χρονιά, δημιουργήθηκε το National Extension Institute στο Ηνωμένο Βασίλειο, ως μοντέλο μελλοντικού ανοικτού πανεπιστημίου. Η μεθοδολογία της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης (Distance Education), γνωστή πια σήμερα ως εξ αποστάσεως μάθηση (Distance Learning) έχει δημιουργήσει την αρχή ότι η εκπαίδευση θα έπρεπε και πρέπει να είναι ανοικτή σε όλους. Η ανοικτή εκπαίδευση, ή αλλιώς η ανοικτή μάθηση αποτελεί το όραμα ενός εκπαιδευτικού συστήματος προσβάσιμου σε όλους, με τους μικρότερους δυνατούς περιορισμούς. Αυτή η φιλοσοφία τονίζει την ελαστικότητα του συστήματος ως προς την εξάλειψη προβλημάτων που προκαλούνται από εμπόδια, όπως για παράδειγμα η ηλικία, η γεωγραφική τοποθέτηση, η έλλειψη χρόνου και η οικονομική κατάσταση (Bates, 1995). Βασισμένη στο παράδειγμα της ελεύθερης προσβασιμότητας, η εξ αποστάσεως εκπαίδευση έχει θεωρηθεί ως ένας «βιομηχανοποιημένος» τύπος εκπαίδευσης, ως το προϊόν της βιομηχανικής κοινωνίας (Peters, 1967).

ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Οι ηλεκτρονικές τεχνολογίες έχουν σταδιακά μετατρέψει τον τρόπο αλληλεπίδρασης μεταξύ εκπαιδευτών και εκπαιδευόμενων. Ενώ κατά το μεγαλύτερο μέρος του 20^{ου} αιώνα εργαλεία για την πραγμάτωση της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης αποτελούσαν το χαρτί και το μολύβι, τη γραφομηχανή και το ταχυδρομείο, γρήγορα τα μέσα αυτά εξελίχθηκαν σε ηλεκτρονικά, όπως η τηλεόραση και το ραδιόφωνο, τα οποία έκαναν εφικτή την πρόσβαση στα εξ αποστάσεως προγράμματα σε μεγάλο αριθμό ενδιαφερομένων, μέσω καναλιών μαζικής επικοινωνίας. (Moore and Anderson, 2003).

Ενώ σήμερα οι τεχνολογίες του διαδικτύου θεωρητικά μπορούν να υποστηρίξουν εποικοδομητική, μαθητοκεντρική και διαδραστική μάθηση, χρειάζονται περαιτέρω διερεύνηση θέματα- προκλήσεις που αφορούν τη μάθηση μέσω διαδικτύου, όπως οι συνεχώς μεταβαλλόμενες ανάγκες της κοινωνίας, η επίσης μεταβαλλόμενη φύση της γνώσης, οι αλλαγές στον ρόλο εκπαιδευτή και εκπαιδευόμενου. Αυτές οι προκλήσεις ξεφεύγουν από την ενσωμάτωση καινοτόμων εφαρμογών των ηλεκτρονικών υπολογιστών και αφορούν τον σχεδιασμό και την ανάπτυξη ενός ολιστικού συστήματος ανώτατης εκπαίδευσης, το οποίο ανταποκρίνεται σε διεθνείς και τοπικές ανάγκες.

Η ανταπόκριση σε αυτές τις προκλήσεις αποτελεί μια αλλαγή τακτικής, από αυτή του σύγχρονου εθνικού πανεπιστημίου σε αυτή ενός βιώσιμου παγκόσμιου

συστήματος ανώτατης εκπαίδευσης, το οποίο να παρέχει ποιοτική διδασκαλία, καθώς και εφαρμογή της γνώσης σε καταστάσεις της πραγματικής ζωής, σε ποικίλα πολιτισμικά πλαίσια.

ΘΕΣΜΙΚΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

Η διεθνοποίηση θεωρείται μια διαδικασία κατά την οποία αλληλοπλέκονται διεθνείς, διαπολιτισμικές διαστάσεις σε διαφορετικές ακαδημαϊκές δραστηριότητες, όπως η διδασκαλία, η μάθηση και η έρευνα, στους στόχους και τις λειτουργίες της ανώτατης εκπαίδευσης. Το κοινό χαρακτηριστικό όλων των παραπάνω πρακτικών είναι ότι ορίζουν την ανοικτή εκπαίδευση και τη διεθνοποίηση ως ανάμειξη των υπηρεσιών του πανεπιστημίου προκειμένου να επιτευχθούν συγκεκριμένα αποτελέσματα (Msweli, 2012).

ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ

Οι θεσμικές προσεγγίσεις στις σπουδές διοίκησης και οργάνωση εστιάζουν στις σχέσεις μεταξύ των οργανισμών και των πεδίων στα οποία αυτοί λειτουργούν, υπογραμμίζοντας ιδιαίτερα τον ρόλο των ορθολογιστικών, επίσημων δομών στην δυνατότητα να αναπτυχθεί και να περιοριστεί η οργανωτική συμπεριφορά. Ο ρόλος των παραγόντων στη δημιουργία νέων ιδρυμάτων έχει εξεταστεί κυρίως κάτω από το πρίσμα της ιδρυματικής επιχειρηματικότητας. Ο DiMaggio (1988) υποστηρίζει ότι οι επιχειρηματικότητα εντός του ιδρύματος είναι κομβικής σημασίας στις διαδικασίες του ιδρύματος, αφού «νέα ιδρύματα προκύπτουν όταν οργανωμένοι παράγοντες με επαρκείς πηγές βλέπουν μέσα σε αυτά την δυνατότητα να πραγματοποιήσουν συμφέροντα που θεωρούν σημαντικά». Η έννοια της ιδρυματικής επιχειρηματικότητας είναι σημαντική διότι εστιάζει στον τρόπο με τον οποίο ενδιαφερόμενοι παράγοντες επηρεάζουν τα συμφραζόμενα του οργανισμού τους, μέσω στρατηγικών όπως τεχνική ηγεσία και ηγεσία αγοράς, πιέζοντας για ρυθμιστικές αλλαγές και παρεκβατική δράση (Suchman 1995; Fligstein 1997; Hoffman 1999; Garud et al. 2002; Maguire et al. 2004). Ο ρόλος των παραγόντων στην metamorphωση των υπάρχοντων ιδρυμάτων και πεδίων έχει επίσης αναδειχθεί σε σημαντικό πεδίο έρευνας εντός των ιδίων των ιδρυμάτων. Σχετικές μελέτες έχουν καταγράψει την ικανότητα των παραγόντων, ειδικά αυτών που διαθέτουν στρατηγικές πηγές ή άλλες πηγές δύναμης, να έχουν σημαντική επιρροή στην εξέλιξη ινστιτούτων και πεδίων (Clemens 1993; Holm 1995; Oakes et al. 1998; Greenwood et al. 2002), περιλαμβάνοντας τόσο την metamorphωση των ιδρυμάτων όσο και την αποιδρυματοποίηση (Oliver 1992; Ahmadjian & Robinson 2001). Η αναπαραγωγή και συνέχιση των ιδρυμάτων δεν μπορεί να θεωρηθεί σίγουρη, καθώς ακόμη και οι πιο βαθιά ιδρυματοποιημένες τεχνολογίες, δομές, πρακτικές και κανόνες απαιτούν την ενεργή εμπλοκή ατόμων και οργανισμών προκειμένου να διατηρηθούν στον χρόνο (Lawrence et al. 2001).

ΗΓΕΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Το ερώτημα είναι πώς τα ιδρύματα της ακαδημαϊκής κοινότητας μπορούν να συνεργαστούν συνολικά ώστε να μεταμορφωθούν και να μεταμορφώσουν τα ιδρύματά τους με τον στόχο να δώσουν στην ανάπτυξη της ηγεσίας την προτεραιότητα που της αξίζει. Για να αντιμετωπιστεί αυτή η πρόκληση, αρχές ηγεσίας προτείνουν το διδακτικό και ερευνητικό προσωπικό, οι φοιτητές, οι διοικητικοί υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό να αξιολογήσουν όσο γίνεται καλύτερα τους τρόπους με τους οποίους μπορούν να αντιμετωπίσουν την πολύ σημαντική δουλειά της metamorphωσης του ιδρύματος.

Εν συντομία, η αντίληψή μας της ηγεσίας αποτελείται από τις παρακάτω παραδοχές: η ηγεσία σχετίζεται με την προώθηση της αλλαγής, είναι εγγενώς αξιακού χαρακτήρα, όλοι οι άνθρωποι είναι εν δυνάμει ηγέτες, και η ηγεσία

αποτελεί ομαδική διαδικασία. Όσον αφορά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, απαιτείται όραμα για τα μελλοντικά χαρακτηριστικά της και ένα ξεκάθαρο πλάνο και μεθοδολογία για τη μεταμόρφωση του ιδρύματος προκειμένου να επιτευχθεί αυτό το όραμα.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ (ΜΚΟ) ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Το να προσπαθήσει κανείς μια κατηγοριοποίηση των ΜΚΟ απαιτεί ένα πλαίσιο το οποίο να περιλαμβάνει τον προσανατολισμό του ιδρύματος και το επίπεδο λειτουργίας της. Ο προσανατολισμός μιας ΜΚΟ αναφέρεται στον τύπο δραστηριοτήτων τις οποίες αναλαμβάνει, οι οποίες μπορεί να είναι περιβαλλοντικού, αναπτυξιακού κ.λπ. χαρακτήρα. An NGO's orientation refers to the type of activities an organization takes on. Το επίπεδο λειτουργίας μιας ΜΚΟ δείχνει την κλίμακα στην οποία λειτουργεί, για παράδειγμα μια διεθνής ΜΚΟ λειτουργεί σε διαφορετικό επίπεδο από μια τοπικού χαρακτήρα. Μια από τις πρώτες αναφορές στον όρο ΜΚΟ καταγράφεται το 1945, όταν δημιουργήθηκαν τα Ηνωμένα Έθνη. Οι ΜΚΟ πρέπει τέλος να είναι μη εγκληματικές και μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Σήμερα οι ΜΚΟ παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο στην παροχή υπηρεσιών στους πληθυσμούς μη αστικών περιοχών. Ομοίως, έχουν προσφέρει σημαντικά στον τομέα του αλφαριθμητισμού, της περιβαλλοντικής διατήρησης και της ανάπτυξης επίσημων και ανεπίσημων δομών εκπαίδευσης. Αν και από τη δεκαετία του 1950 έχουν ανοίξει πολλά εκπαιδευτικά ιδρύματα όπως σχολεία και πανεπιστήμια, ακόμη περισσότερο από το 50% του ενήλικου πληθυσμού της γης είναι αναλφάβητοι. Είναι γεγονός ότι η Εκπαίδευση για Όλους (Education For All - EFA) δεν μπορεί να παρέχεται μόνο από σχολεία. Η εκπαίδευση έχει διαδραματίσει τεράστιο ρόλο στη δημιουργία της σημερινής κοινωνίας, κυρίως επειδή μας επιτρέπει να αντιλαμβανόμαστε το περιβάλλον μας όπως και τις αλληλεπιδράσεις μας με αυτό. Το σημερινό διαπολιτισμικό περιβάλλον μάθησης (διαδικτυακό ή δια ζώσης) αυξάνει τον αριθμό των διαδικτυακών προγραμμάτων, γεγονός που δείχνει το μέγεθος αυτής της αυξανόμενης απαίτησης.

ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Η παγκοσμιοποίηση και οι εξελίξεις στις νέες τεχνολογίες και επικοινωνίες αποτελούν σημαντικές δυνάμεις αλλαγής της ανώτατης εκπαίδευσης. Έχουν επηρεάσει σημαντικά τις κοινωνικές εξελίξεις και θα συνεχίσουν να διαμορφώνουν το μέλλον της εκπαίδευσης και τη διαμόρφωση του περιεχομένου της. Γίνεται όλο και πιο σαφές πλέον ότι τα άτομα χρειάζεται συνεχώς να επιμορφώνονται και να αναπτύσσουν νέες δεξιότητες προκειμένου να παραμείνουν εργαζόμενοι και ανταγωνιστικοί στη νέα ψηφιακή κοινωνία και οικονομία. Όσοι δεν μπορούν οι δεν επιδιώκουν να αναπτύξουν νέες ικανότητες θα δυσκολεύονται ολοένα και περισσότερο να βρουν εργασία και να παραμείνουν ανταγωνιστικοί (Portugal, 2006). Τα ιδρύματα εξ αποστάσεως εκπαίδευσης πάντα κατάφερναν να διδάσκουν εκπαιδευόμενους εκτός των ορίων της φυσικής τους παρουσίας. Η ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών έχει πολλαπλασιάσει τον αριθμό των ιδρυμάτων που προσφέρουν προγράμματα σε τοπική ή παγκόσμια κλίμακα. Έχει δηλαδή επιτρέψει την ανάδειξη παγκόσμιων συστημάτων εξ αποστάσεως εκπαίδευσης.

Στον χώρο της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, η μεταμόρφωση αυτή αναφέρεται σε διαστάσεις ή επίπεδα αλλαγής κατά τη διάρκεια μιας περιόδου, τα οποία έχουν επιφέρει αλλαγές στο πεδίο. Για παράδειγμα, η χρήση πιο εκλεπτυσμένων μέσων, ή η σημαντική αλλαγή στο εύρος των προγραμμάτων αντιπροσωπεύουν θέματα που θα «χωρούσαν» σε μία περίοδο. Η τεράστια τεχνολογική ανάπτυξη και οι εξελίξεις στις τεχνολογίες των υπολογιστών έχουν συμβάλει στην αυξανόμενη χρήση του διαδικτύου στην ανώτατη εκπαίδευση. Προκειμένου να παραμείνουν

ανταγωνιστικά, τα εκπαιδευτικά ιδρύματα έχουν αναγκαστεί να «αγκαλιάσουν» την εξ αποστάσεως εκπαίδευση. Η εξ αποστάσεως εκπαίδευση έχει αλλάξει δραματικά από τη δεκαετία του 1990, ώστε να γίνει κυρίαρχο κομμάτι του χώρου της βιομηχανίας της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης του 21^{ου} αιώνα. Σήμερα πια υπάρχουν υπερ- οργανισμοί εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, κολλέγια και πανεπιστήμια που λειτουργούν σε όλες τις ηπείρους και προσφέρουν κατάρτιση, συνεχιζόμενη εκπαίδευση και πανεπιστημιακά προγράμματα σε διάφορα επιστημονικά πεδία.

Συνεπώς, πολλά από τα ιδρύματα εξ αποστάσεως εκπαίδευσης έχουν αναδειχθεί σε σημαντικούς παράγοντες της εκπαίδευσης, με κάποια να έχουν γίνει συμπληρώματα, εναλλακτικές ή ακόμη και αντικαταστάτες των παραδοσιακών προγραμμάτων πανεπιστημίου, σχολείων ή άλλων εκπαιδευτικών δομών. Η συνεχής παγκοσμιοποίηση δημιουργεί την ανάγκη για ηγέτες με επιχειρηματικές ικανότητες και εκπαιδευόμενους με ματιά προσανατολισμό στο μέλλον, το οποίο απαιτεί μια ολιστική προσέγγιση στην καινοτομία και την αλλαγή. Χρειάζονται ηγέτες- επιχειρηματίες προκειμένου να καλλιεργήσουν μια παγκόσμια νοοτροπία εντός των ιδρυμάτων ανώτατης εκπαίδευσης, η οποία να χαρακτηρίζεται από καινοτομία, αλλαγή και ανάληψη ρίσκου, ενώ ταυτόχρονα εκτιμά την κοινωνική υπευθυνότητα.

Ο ΗΓΕΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Όπως και οι διοικήσεις των παραδοσιακών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, οι διοικητές των ιδρυμάτων εξ αποστάσεως εκπαίδευσης χρειάζεται να λύνουν ποικιλία προβλημάτων και να συναντούν διάφορες προκλήσεις ώστε να εξασφαλίζουν την αποτελεσματική λειτουργία τους. Ο Valentine (2002) έχει εντοπίσει 5 βασικά προβλήματα και προκλήσεις της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, τα οποία πρέπει να αντιμετωπίζουν οι διοικητές: την ποιότητα της διδασκαλίας, τη διάσταση του κόστους της, την κακή χρήση της τεχνολογίας, τον ρόλο των τεχνικών και τα προβλήματα με τον εξοπλισμό. Ένα από τα σημαντικότερα και πιο σύνθετα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι διοικήσεις των προγραμμάτων εξ αποστάσεως εκπαίδευσης είναι αυτό της διασφάλισης ποιότητας, αναφορικά με την αξία και την ποιότητα των προγραμμάτων αυτών. Αυτό κυρίως προκύπτει από τη μακροχρόνια συζήτηση σχετικά με την παραδοσιακή εναντίον της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης.

Ο Dede (1993) επίσης υποστηρίζει ότι η ιδέα της ηγεσίας στην εξ αποστάσεως εκπαίδευση είναι διαφορετική από την ηγεσία σε παραδοσιακά εκπαιδευτικά συμφραζόμενα. Οι Care και Scanlan (2001) προσθέτουν ότι «υπάρχει μια γενική έλλειψη κατανόησης σχετικά με τις εμπειρίες των διοικητών, του ερευνητικού και διδακτικού προσωπικού και του προσωπικού γενικά από το προσωπικό άλλων τμημάτων, αναφορικά με την ανάπτυξη προγραμμάτων εξ αποστάσεως εκπαίδευσης.» Επομένως, ένας αποτελεσματικός οργανισμός εξ αποστάσεως εκπαίδευσης θα έπρεπε να καταστήσει τον σχεδιασμό των προγραμμάτων σπουδών και την διασφάλιση ποιότητας σημαντικούς παράγοντες. Σε αυτό το σημείο έγκειται η σημαντικότητα της υπευθυνότητας στην οργάνωση και αποτελεσματικότητα του οργανισμού.

Παρόλη την εικονική πλευρά της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, οι διοικητές πρέπει ακόμη να συνεχίζουν την διοικητική εργασία του ελέγχου για τη διασφάλιση της ποιότητας, είτε πρόκειται για τα προγράμματα σπουδών, είτε για το υλικό είτε για τους διδάσκοντες. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ενημερώνονται συνεχώς για τις εξελίξεις στον τομέα, κάτι που μπορεί να επιτευχθεί όντας μέλη σε οργανισμούς εξ αποστάσεως εκπαίδευσης.

ΚΥΡΙΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Οι κύριοι παγκόσμιοι οργανισμοί ανοικτής και εξ αποστάσεως εκπαίδευσης είναι οι:

1. Commonwealth of Learning (COL),
2. International Council for Open and Distance Education (ICDE), και
3. United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation (UNESCO).

Περιφερειακοί οργανισμοί ανοικτής και εξ αποστάσεως εκπαίδευσης είναι οι:

4. African Distance Learning Association (ADLA),
5. African Council of distance education (ACDE),
6. Asian Association of Open Universities (AAOU),
7. Canadian Association for Distance Education (CADE),
8. European Association of Distance Teaching Universities (EADTU),
9. Open and Distance Learning Association of Australia (ODLAA),
10. Southeast Asian Ministers of Education Organisation Regional Open Learning Center (SEAMOLEC),
11. United States Distance Learning Association (USDLA) και
12. Brazilian Association for Distance Education (ABED)

Ο αυξανόμενος αριθμός ιδρυμάτων που προσφέρουν προγράμματα εξ αποστάσεως εκπαίδευσης έχει επίσης μεγεθύνει την ανάγκη οι οργανισμοί αυτοί να μοιραστούν τις εμπειρίες τους και να συνεργαστούν.

Τι είναι το UDEEEWANA

(International Council for Distance Education for Eastern Europe and West Asia)

Το ICDEEEWA (Διεθνές Συμβούλιο Εξ Αποστάσεως Εκπαίδευσης για την Ανατολική Ευρώπη και την Δυτική Ασία) προτείνεται να αναπτυχθεί ως οργανισμός για τις περιοχές της Ανατολικής Ευρώπης, Σκανδιναβίας, Βαλτικής, Καυκάσου, Μέσης Ανατολής, Αραβικής Χερσονήσου και Βόρειας Αμερικής, περιλαμβάνοντας χώρες όπως η Αλγερία, το Αζερμπαϊτζάν, η Λευκορωσία, η Βουλγαρία, η Ελλάδα, η Αίγυπτος, η Εσθονία, η Φινλανδία, η Ιορδανία, η Ουγγαρία, το Ιράκ, το Ιράν, το Ισραήλ, το Καζακστάν, το Κυργυστάν, η Λετονία, η Λιθουανία, η ΦΥΡΟΜ, η Μόλδοβα, το Μρόκο, η Νορβηγία, το Ομάν, η Παλαιστίνη, η Πολωνία, η Ρουμανία, η Σερβία, η Ρωσία, η Σλοβακία, η Σλοβενία, η Σουηδία, η Συρία, το Τατζικιστάν, η Τυνησία, το Τουρκμενιστάν, η Τουρκία, η Ουκρανία τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, το Ουζμπεκιστάν κ.ά.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ;

Χάρη σε αυτό το συμβούλιο, σχεδόν 50 χώρες θα έχουν την δυνατότητα να ανταλλάξουν τις εμπειρίες τους σχετικά με τις πρακτικές εξ αποστάσεως εκπαίδευσης που πραγματοποιούν στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτές οι χώρες μπορούν να χρησιμοποιήσουν το UDEEEWANA για να συζητήσουν πρακτικά και επιστημονικά ζητήματα μέσω συνεδρίων, επιστημονικών περιοδικών κ.λπ. και να δημιουργήσουν ακόμη και υπο-οργανισμούς τοπικής εμβέλειας στην περιοχή ή τις χώρες τους.

Πρόταση για Καταστατικό του UDEEEWANA

Τα βασικά σημεία του καταστατικού του ICDEEEWA είναι τα εξής (πλήρες κείμενο του προτεινόμενου καταστατικού στην υπερσύνδεση

http://www.midasebook.com/dosyalar/REVISED_ICDEEEWA.pdf:

1. Άρθρο 1: Ονομασία
2. Άρθρο 2: Φύση
3. Άρθρο 3: Στόχοι
4. Άρθρο 4: Εξουσιοδοτήσεις
5. Άρθρο 5: Μέλη
6. Άρθρο 6: Αποβολή μελών
7. Άρθρο 7: Συναντήσεις της Επιτροπής
8. Άρθρο 8: Εκτελεστική Επιτροπή
9. Άρθρο 9: Εκλογή της Εκτελεστικής Επιτροπής
10. Άρθρο 10: Ο Πρόεδρος και η Εκλογή Προέδρου
11. Άρθρο 11: Γλώσσα του Οργανισμού
12. Άρθρο 12: Οικονομικά του Οργανισμού
13. Άρθρο 13: Διάλυση του Οργανισμού
14. Άρθρο 14: Τροποποιήσεις και γενικές προβλέψεις.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Ahmadjian, C. L. and Robinson, P. (2001). 'Safety in numbers: downsizing and the deinstitutionalization of permanent employment in Japan', *Administrative Science Quarterly*, 46:1 622-654.

Bates, A. (1995) *Technology, Open Learning, and Distance Education*. NY, Routledge.

Care, W. D., & Scanlan, J. M. (2001, Summer). Planning and managing the development of courses for distance delivery: Results from a qualitative study. *Online Journal of Distance Learning Administration IV (II)*. Retrieved March 2, 2012, <http://www.westqa.edu/~distance/ojdl/summer42/care42.html>

Clemens, E. S. (1993). 'Organizational repertoires and institutional change: women's groups and the transformation of US politics, 1890-1920', *American Journal of Sociology*, 98: 755-798.

Dede, C. (1993) Leadership without followers. In G. Kearsley & W. Lynch, Eds. *Educational Technology: Leadership Perspectives*. Englewood Cliffs, NJ: Educational Technology Publications. Retrieved on 27 December 2012, http://www.virtual.gmu.edu/ss_pdf/leaders.pdf

DiMaggio, P. J. (1988). 'Interest and agency in institutional theory', in L. G. Zucker (ed.), *Institutional patterns and organizations: Culture and environment*. Cambridge, MA: Ballinger, pp. 3-22.

Perraton, H. (2007). *Open And Distance Learning In The Developing World (2nd eds)*. London: Routledge.

Fligstein, N. (1997). 'Social skill and institutional theory', *American Behavioral Scientist*, 40: 397-405.

Garud, R., Jain, S. and Kumaraswamy, A. (2002). 'Institutional entrepreneurship in the sponsorship of common technological standards: the case of Sun Microsystems and Java', *Academy of Management Journal*, 45(1): 196-214.

Greenwood, R., Suddaby, R. and Hinings, C. R. (2002). 'Theorizing change: the role of professional associations in the transformation of institutionalized fields', *Academy of Management Journal*, 45: 58-80.

Hoffman, A. J. (1999). 'Institutional evolution and change: environmentalism and the US chemical industry', *Academy of Management Journal*, 42: 351-371.

Holm, P. (1995). 'The dynamics of institutionalization: transformation processes in Norwegian fisheries', *Administrative Science Quarterly*, 40: 398-422

Lawrence, T. B., Winn, M. I. and Jennings, P. D. (2001). 'The temporal dynamics of institutionalization', *Academy of Management Review*, 26: 624-644.

Maguire, S., Hardy, C. and Lawrence, T. B. (2004). 'Institutional entrepreneurship in emerging fields: HIV/AIDS treatment advocacy in Canada', *Academy of Management Journal*, 47: 657-679.

Moore, M. G. and Anderson, W. G. (2003). *Handbook of Distance Education*, Mahwah, NJ, USA.

Msweli, P. (2012). Mapping the Interplay between Open Distance Learning and Internationalisation Principles, *The International Review of Research in Open and Distance Learning-IRRODL*, Vol: 13, Number: 3 June, 2012.

Oliver, C. (1992). 'The antecedents of deinstitutionalization", *Organization Studies*, 13: 563-588.

Peters, O. (1967) Distance education and industrial production: A comparative interpretation in outline. In D. Keegan (Ed.) (1993) *Otto Peters On Distance Education: The Industrialization Of Teaching And Learning*, New York: Routledge, pp. 107–127.

Portugal, M. L. (2006). Emerging Leadership Roles in Distance Education: Current State of Affairs and Forecasting Future Trends, *Online Journal of Distance Learning Administration*, Volume IX, Number III, Fall.

Suchman, M. C. (1995). 'Managing legitimacy: strategic and institutional approaches', *Academy of Management Review*, 20: 571-611.

Valentine, D. (2002). Distance learning: Promises, problems, and possibilities. *Online Journal of Distance Learning Administration*, Volume V, Number III, Fall 2002. Retrieved March 7, 2011, available from <http://www.westga.edu/~distance/ojdla/fall53/valentine53.html>